

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Praeclarvm Certamen SS. Terentij. Aphricani, & Sociorum Martyr: quod constanti animo exegêre, anno Incarnat. verbi 253. Sede vacante. Decij verò Imperat. I. sub Fortunatiano Præsides. Ex eo quod extat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

PRAECLARVM CERTAMEN SS. TERENCE Aphricani, & Sociorum Martyr: quod constanti animo exegere, anno Incarnat. verbi 253. Sede vacante. Decij verò Imperat. I. sub Fortunatiano Praeside. Ex eo quod extat apud Metaphrasten. Horum reliquias scribit Theodorus Lector, translatas esse Constantinopolim, X. Kal. Octob. Theodosio Minore imperante, qui floruit anno Christi 415. & sequent.

C Baro to.
2. Annal. i.
not. Marty.
Rom.

Decius Romanorum Imperator, idolorum studio cupiens omnes in sempiterni exitij barathrum pertrahere, nouo, in vniuersis suo imperio subiectis prouincijs, edicto proposuit, vt omnes Christiani ad immolandum & comedendum ea quae idolis essent immolata pertraherentur. Quod si qui recusarent, vltimo supplicio plecterentur. Erat in Aphrica praefectus Fortunatianus, homo execrabili in Christianum nomen odio incensus, qui statim pro tribunali verba ad populum faciens, horrendas minas in eos iactauit, qui deorum cultu repudiato, Christo adherere pergerent: aded vt multi suppliciorum atrocitate per minas proposita exterriti, per summum scelus à Christi religione deficerent, atque ad daemonum cultum vana praesentis vitae dulcedine irretiti, accederent. Haec res cum alios non paucos vehementer affligeret, tunc verò viros quadraginta pietate praeceteris insignes tam acri dolore affecit, vt mutuis se cohortationibus ad certamen contra tyrannum suscipiendum, & mortem pro Christi gloria fortiter oppetendam inflammarent. Quid enim (dicebant) hominem mortalem timeamus, qui corpus quidem varijs supplicijs excarnificare ac morti

10. Aprilis.
Decij imperatoris. crudele edictum.

Multi deficiunt à Christo.

Quadraginta Christiani valde insignes.

tradere potest, animam verò quæ in his supplicijs etiam exultat, ne quidem attingere. Agite igitur commilitones, & tyranni rabiem non pertimescamus, sed rerum omnium Dominum, qui simul cum corpore animam sempiternis potest deputare supplicijs, timeamus, & ea, qua par est reuerentia ac honore prosequamur.

Horum pieras, cum tanta virtute coniuncta cum ad aures Fortunariani permanasset, statim eos suo conspectui offerri iussit: qui intrepidum vultum illius irati iudeis subeuntes, Christi virtutem constanter prædicarunt. Fortunarianus autem quandoquidem inquit, video vos viros ætate & rara quadam sapientia præstantes, mirari satis nequeo, quòd hominem à iudeis tanquam maleficium in crucem actum tanta superstitione colatis, & in pestem spontè ruatis? Ad hæc Terentinus: Tu si Crucifixi illius virtutem probe perspectam haberes, non dubito, quin protinus relictis idolorum erroribus, illum pari nobilitate ac pietate ac veneratione exciperes, libensque pro illius gloria mortem etiam oppeteres. Præfectus his auditis dixit: immolate, vel certè membra vestra horrendis concisa supplicijs, Vulcano deuoranda tradam. Quid, inquit Terentius, tu nos existimas minis superari posse? Nos strenui & constantes Christi cultores neque minas neque suppliciorum atrocitatem quicquam pertimescimus.

Tyrannus indignatus, iussit eos, detractis vestibus, in idolorum templum trahi, & Herculi auro & argento mirifice culto sacrificare. At Terentius cum insolentiam Præfecti argueret, deosque inanes ac nulla virtute præditos esse diceret, fuit continuo cum alijs, còpedibus vincitibus carceribus mancipatus. **Beatus autè Zeno Alexander**

Quadragesima martyres sicutur in seculo.

Terentius respondet præfecto magnanimiter.

Martyres trahuntur ad templum Herculis.

Traditur in carcerem.

Theo
sex &
cæsi, d
tanta
bus,
perfi
penè
bies
cerot
cum
tunc
cælum
aduoc
suppl
aus v
suspe
plicio
corpe
atroc
potiu
tiam
plora
tes, fl
lata e
fectu
pœn
meli
Cern
run
tò po
corru
furo
supp
lætit
que c

Theodorus, cū reliquis inuicta virtute numero
 sex & triginta athleticis, neruis & asperis virgis
 cęsi, diu multumq; pro Christi gloria decertauit: ut
 tanta cōstantia ac fortitudine, vt cōtritis visceri-
 bus, lati nihilominus ac alacres in confessione
 persisterent, & omnes qui spectaculo intererant
 penē in stuporem pertraherēt. Neque tamen ra-
 bies & furor tyranni quieuit, sed iussit sale & a-
 ceto terga eorum perfricata aduri. At martyres
 cum alto prius silentio immobiles persistissent,
 tunc oculis manibusq; cum insigni pietate ad
 cælum sublatis, Deum in opem atque auxilium
 aduocârunt, & multiplicatis precibus tantorum
 suppliciorum acerbitatem superârunt. Præse-
 ctus verò ira magis magisque sauiens, iussit eos
 suspensos dilacerari. Et quidem cū in hoc sup-
 plicio constituti, sanguinis riuu vbertim ex eorū
 corporibus defluerent, non tamen cruciatuum
 atrocitate victi animos demiserunt: sed noua
 potius virtute confirmati contra vim & poten-
 tiam scelerati tyranni, diuinum auxilium im-
 plorarunt, & Christi se Cruce in frontibus signā-
 tes, flatu oris sui idola (quæ vt ijs sacrificarent, al-
 lata erant) in puluere redegerunt. Cumq; Præ-
 sectus antea nimio mentis furore agitatus, eorū
 poenis intoleranda quadam verborum contu-
 melia insultasset, tunc illi vicissim ad Præsectū:
 Cernis, inquit, deos tuos? Vbi est robur ipso-
 rum? Potueruntne sibi ipsis opitulari? Nec mul-
 tō post templum ipsum horrendo cum fragore
 corruit. Tum verò tyrannus pudore pariter ac
 furore repletus, iussit omnes celeriter capitis
 supplicio affici: quod illi incredibili gaudio &
 læticia perfusi, flexis in terram genibus, oblati-
 que certatim cervicibus exceperunt.

Dirē si gel-
lantur Te-
rentij socij.

Aduruntur.

Inuocant
Deum in
supplicijs.

Dilacerantur
immaniter.

Idola in pul-
uere red-
gunt.

Insultans
Præsecto.

Decollant
martyres.

H 5

Mis

Terentius
cū alijs ad-
ducitur in
certamen.

Martyrum
fortitudo
admiranda.

In carcere
ab Angelo
conseruan-
tur.

Vngulis la-
cerantur.

Nihil lædū-
tur à feris &
serpentijs

Histam foelici agone consummatis, rursus
Terentius, Aphricanus, Maximus, & Pompeius
in certamen vocati sunt: qui ex vinculis & car-
cere nouam visi sunt adferre virtutem: adeo
ipsum tyrannum ad supplicia inferenda prouo-
care non dubitauerint. Nos, dicebant Christiani
sumus, vt sapissimè iam diximus, & in Christi
spes positas & collocatas habemus. Dæmone
non adoramus, neque Deos tuos colimus, & tor-
menta tua negligimus. Proindè quos vis adhibe-
cruciatas, Deo enim adiuuante, te à nobis victi-
iri confidimus, quemadmodum & diabolus su-
peratus est à Christo, qui nos ad cupiditates tuas
vincendas corroborat. His auditis, iussit eos gra-
uissimo catenarum pondere onustos in custodia
abduci, & corpora eorum ferreis subiecta tribu-
lis d'è configi, ac cibo potuque destitutos fame
necari. Verùm cum iam nullum eis solacium re-
lictum esse videbatur, subito, noctis medio, lu-
ingens refulsit, adfuitque Dei Angelus, qui humi-
stratos tetigit, catenasque dissoluit, & mensam
optimè instructam apposuit, dixitque vt cibo il-
lo quem Christus miserat exhausta ieiunio mē-
bra reficerent. Sancti autem ingenti læticia per-
fusi, collaudato Christo, comederunt, custodes
verò splendore perspecto stupefacti, rem totam
præfecto nunciarunt. Qui iratus postridiè vngu-
lis eos lacerari iussit, sed cum illi, vno Christi
nomine constanter inuocato, vngulas contem-
nerent, rursus carcere inclusit, & immanes feræ,
aspides & viperas adduxit, vt earum laniatu cru-
deliter interirent. Sed feræ pedibus Sanctorum
prostratæ, summa cum mansuetudine honorem
ijs deferre visæ sunt. Angelus enim Domini fe-
ris obstitabat, & vim omnem à Sanctis propul-
sabat.

fabat.
suis m
rent, se
Sed fa
eruerit
dem
incre
uit. Ne
certam
gladijs
sempi
Corpo
te exit
pulta.

VITA
och
est
San
den
Im

G

habui
quiffi
non n
morib
est in
magu
bat ca
nobis
sacro
nens
insti

fabat. Quo audito, Præfectus magis exandescens
suis mandauit, vt incantationibus feras aduoca-
rent, sopitaque earum rabie iterum abducerent.
Sed factum est, vt aperto ostio, impetu quodam
eruerent, & obuios quosque occiderent, ac gran-
dem in populo stragem ederent. Tùm Præfectus
incredibili furore concitatus capitis eos damna-
uit. Nec mora. Sancti cum hymnis & canticis ad
certaminis locum properantes, ceruices suas
gladijs subiecerunt, & gloriosa morte de mortis
sempiternæ & hostis imperio triumpharunt.
Corpora eorum fuere à viris religione & pieta-
te eximijs, duobus ab vrbe passuum millibus se-
pulta.

plectuntur
capite.

VITA S. MACARII EPISCOPI ANTI-
ocheni, virtutibus & miraculis clari, ex ea qua
est apud Fr. Laur: Sur: optima fide. Obijt Antites
Sanctiss. Gandau in Flandria. Anno ab orbe re-
dempto 1012 temporib. Sancti Henrici, Romano.
Imperatoris, Gallorum autem Regis, Roberti.

C. Baron: in
nota: Mar-
tyr. Romæ

Gemma regalis, Armeniæ decus, parentum
gloria beatus puer Macarius, nobilissimo
apud Armenos stemmate ortus, patrem
habuit Michaellem, Matrem verò Mariam, anti-
quissima quidem nobilitate insignes, sed quibus
non minus splendoris & ornamenti, ab optimis
moribus nati ex ipsis filij accesserit. Editus autè
est in lucem ea tempestate qua Macarius maior
magnæ sanctitatis vir, Antiochenam administra-
bat cathedram; qui cùm huius Macarij, de quo
nobis sermo textitur, esset consanguineus. eum de
sacro fonte suscepit, suumque illi nomen impo-
nens, filij loco eum apud se nutriendum atque
instituendū retinuit, vt ipse tunc grædæus senioq;
fractus,

10. Aprilis.
Patria S. Ma-
carij & Pa-
rcntes.